

SYMPOSIUM

‘Koers kiezen in leiderschap’

sneldicht door Dominique Engers

Een prettige locatie, linnen lampen, steigerhout.
Ik keek eens rond en dacht: jammer dat ik al ben getrouwd.
Maar die stap had ik jaren geleden al genomen.
Koers kiezen in leiderschap, daar was ik voor gekomen.

Een smakelijke lunch, er stonden overvolle bladen
met broodjes en met fruit, vijf soorten kleurrijke salade.
Stipt op tijd begonnen wij, welkom van Bregje Mollee.
Wat zat er zoal in de zaal? En wat u aan leiderschap dee?

We hadden hoofden, maar ook: overig! Beleidsadviseurs en zo.
Nou, het was wel duidelijk: een gezelschap van niveau.
Wie zat naast een bekende? 'Onverstandig!', zei Mollee.
Ga op zoek naar een ònbekende en maak daar een praatje mee.

Dat beviel zo goed, de dagvoorzitter was de klos.
Ze liet de zaal even vrij, en prompt ging heel de zaal goed los.
Leiders hadden volgers, dienden mensen, dat was fijn.
Stuurden op doel en realisatie en wilden een voorbeeld zijn.

Anderen beïnvloeden door te inspireren?
Gemotiveerd door passie, daaraan kon ik mij wel conformeren.
Ik zou mijzelf geen leider noemen, leiderbloopers zàt
Ik hoopte wel dat ik inspireerde en voldoende passie had.

Vier minuten bloopers harken? Daaraan had niemand genoeg.
Weer geen oog voor Bregje die vergeefs om aandacht vroeg.
Wie wou de blooper van de buurman delen? Géén verklikkers in de zaal.
Of iedereen hier had echt een ontzettend saai verhaal.

Twee gasten op het podium, één 'zacht ei met grote dromen'
had twee katten en was Ajaxfan, waar-ie voor uit durfde te komen.
Naast Stefan van der Meer stond Donald Pechler, hondenman.
Hij kwam op voor de underdog, en Feyenoord, daar was hij van.

Stefan trapte af, pleitte voor emotionaliteit op het werk,
legde uit waarom dat zijn blooper was, de redentie sterk.
Zelf wou-ie ook niet kwetsbaar zijn, dus hij gaf dat enkel aan
om niet zelf op de werkvloer met de billen bloot te hoeven gaan.

Donald werd de leidinggevende van mensen met wie hij al jaren werkte.
Dat werkte niet, zoals hij op zijn eerste dag al merkte.
Donald zat óók aan de cao-tafel, maakte een voetbalmetafoor.
'Professionals moet je uitdagen!', sprak hij tot zijn gehoor.

Connected leading, wat dat was? Door Stefan toegelicht.
'Eerst werken aan jezelf! Dan pas leiding geven', werd bericht.
Een suggestie voor de zaal bleek er van Donald wel te zijn:
met verschillende ideeën weer op weg straks, naar de trein.

Stefan zei: 'De meeste leiders komen tijd tekort,
waardoor de gemiddelde leider nooit een goede leider wordt.'
De workshopleiders toen naar voren voor een pitch van 15 seconden.
Iedereen kon er maar twee bezoeken, dat was nu al zonde!

Ook de workshopleiders kwamen tijd tekort om te pitchen naar behoren.
Blijf altijd een dancing queen! Daar zou ik graag meer over horen.
'Follow the leaders!', brulde Bregje toen tot het gehoor.
Dat viel niet mee, de leaders gingen er als een speer vandoor.

Persoonlijk leiderschap bij Robbert Braak, dat werd mijn eerste stop.
Robbert was trainer/coach, zo merkte hij als eerste op.
Het was me een partij KOUD! in de zaal waar Robbert zat
Het is echt heel lang geleden dat ik zulke stijve tepels had.

Naast mij staat trouwens Eelco, zijn gitaarspel is heel sterk.
Hij heeft het heel erg naar zijn zin, is lekker aan het werk.
Of hij kwetsbaar op de werkvloer durft te zijn, dat weet ik niet.
Ik werk nu tien jaar met hem samen, hij speelt altijd ditzelfde lied.

Robbert 'deed het met film' en hij stond niet meer voor de klas.
Hij keek wel hoe mensen bewogen, omdat-ie vroeger gymleraar was.
Robbert geloofde in verhalen, en dat we van film konden leren.
Op mooie fragmenten ging-ie ons daarom trakteren.

The King's speech! Ging Robbert nou de hele plot onthullen?
Lekker filmpje kijken! Zo kon ik ook een workshop vullen.
De film toen nabespreken, dat deed hier het hele gehoor.
Ik snakte naar een dancing queen en schoof een deurtje door.

Wat een leidinggevende kon bieden? 't Ging over sociale veiligheid.
Wat was specifiek anders voor de universiteit?
Wat een goeie vraag, Sean vond dat de vraag der vragen.
Als iemand zich onveilig voelde, kon je geen kennis overdragen.

In een slachthuis was het ook belangrijk hoor, sociale veiligheid.
Maar nergens was het zo belangrijk als op de universiteit.
Die opmerking incasseerde ik voor ik besloot verder te gaan.
Veilig of niet, in 't slachthuis werken lijkt mij een hondenbaan!

In de circuszaal moest iedereen een mindmap maken.
Inclusief leiderschap, Marloes en Stefan brachten dat ter sprake.
Het woord grensoverschrijdend was ook hier al snel gevallen
En wanneer voelden wij dat we erbij hoorden met zijn allen?

Of juist echt buitengesloten? Stefan maakte iets bekend
van meer dan 10 jaar geleden, een heel klein maar groots moment.
Een leidinggevende had oog voor hem, vroeg hem zich voor te stellen.
Stephan wist het nog en stond het stralend te vertellen.

Een college inclusief leiderschap, van Marloes wat theorie.
Uniqueness en beloningness, die woorden kende ik nog nie.
Een sheet vol elementen uit de dagelijkse praktijk.
Te klein om iets van te kunnen lezen, ik zeg het maar gelijk.

Tijd voor pauze, terug naar hier, ik zag hoe jullie renden voor thee en worteltaart en een praatje met een onbekende. Feyenoord werd besproken, Robbert raadde mensen aan naar welke film ze deze week het beste konden gaan.

Het leiderschap van Bregje, daarover mochten we niet klagen. Jullie kwamen snel weer zitten, ze had het maar drie keer hoeven vragen. Toen Paul Rulkens, van vele markten thuis, zo bleek alras. Iemand zette snel zijn telefoon uit, toen verscheen Paul voor de klas.

Een levende Tedtalk, nou, wij boften hier toch maar. Want Paul was hier, speciaal voor ons, we zaten allemaal klaar. Einstein, zo vertelde hij, gaf twee keer hetzelfde examen in twee jaren. Dat kon hij doen omdat de antwoorden veranderd waren.

Grote doelen halen op de meest luide manier? Daartoe waren wij op aarde, en daarvoor waren wij hier. 'De vallei van de dood!', stelde Paul bronstig aan de orde. Hij kon al zoveel, maar zou wook zo stemacteur kunnen worden.

Waar stond uw team precies? In de vallei van de dood? Iedereen gaf eerlijk antwoord en het enthousiasme was groot. Door de vallei heen komen, dat bleef het grote streven. We hadden strategie nodig om te kunnen overleven.

Organisatiefantasie, het Columbussyndroom geduid: Waar ga je heen? Waar ben je geweest? Of maakt dat allemaal niet uit? Maak connecties met anderen! Lang leve de goede relatie! Dat leek mij een mooie aanbeveling op deze trouwlocatie.

De ivoren toren: wil je een nieuwe strategie? Wie moet je dan bellen? En wanneer krijg je die? Een kumbaya organisatie: wie had ooit aan scouting gedaan? Eelco! Daarom staat-ie al zijn hele leven op die gitaar te slaan.

Ook Paul vroeg jullie daarna om de buurman te verklikken
Wie was lid van een team? Wie bleek van deze vraag te schrikken?
Weer een telefoon! Heel irritant, klonk in de klas.
Blijkbaar iemand in een team die schier onmisbaar was.

Een high performance team, dat wilden we allemaal wel zijn.
Een hele lichte rugzak, die was daarbij ook wel fijn.
Strategisch stoppen: 1440 minuten in een dag.
'Die waren op voordat je 't wist!', zei Paul ons met een lach.

Wie had hier een baan? Wie was gewoon gepassioneerd?
Was u manager? Of kunstenaar? Door wie werd irrelevant geopereerd?
Wetende wat wij nu weten, met alle info nu gekregen:
welke activiteiten lieten wij dan achterwege?

Superman? Die leidde zwaar aan kryptoniet gedrag
En je kon op heel veel manieren luisteren, nog een les op deze dag.
Luisteren om te antwoorden, u luisterde naar ons allebei.
In de hoop iets te herkennen, en te lachen, volgens mij.

Een voorgesorteerd excuus: 'Ik wil niet bot zijn, maar...'
En dan iets lelijks zeggen! Het was voor iedereen zonneklaar.
U was allemaal net mensen, dat was een voldongen feitje.
'Eet uw kikker!', meldde Paul. De rest was appeltje eitje.

Als je elke dag een kikker eet, zei Paul nog tot besluit
Kwam je, licht obees volgens mij, de vallei van de dood weer uit.
Jullie werden uitgenodigd naar de workshops te vertrekken.
Ik bleef even hier, om samen met Eelco sound te checken.

Die maffe treinwagon, daar was ik heel graag ingegaan.
Maar ze hadden daar helaas de deur al dichtgedaan.
In een zaal waar het over de onveilige werkvloer ging, wat was daar gebeurd?!
Daar waren alle kaften, zag ik, van de boeken afgescheurd.

Terug naar hier, in kikkers had geloof ik niemand zin.
Maar een bitterballetje, dat ging er straks wel in.
Maar eerst was de vloer voor mij, èn Jaap Verheij.
Die heel kort en krachtig nog wat laatste dingen zei.

Er klonk alweer een telefoon en toen kwam Jaap naar voren.
Dankwoorden voor iedereen kregen wij van hem te horen.
Hij noemde alle workshopleiders, de namen op zijn telefoon.
Ook jullie, Paul en Bregje, werden bedankt op warme toon.

Ook ik kwam tijd tekort vandaag, om te scoren naar behoren.
Wetende wat ik NU weet, had ik maar drie coupletten laten horen.
1440 zinnen heb ik genoteerd.
En nee, dit is geen baan, ik ben gewoon gepassioneerd.

Ik scheerde langs de afgrond ,maar ik heb echt niks gemist.
Dit was een overvol gedicht, met een kumbaya gitarist.
Een gedicht van diepe dalen en van hoge toppen.
Nog zes coupletten mensen! Dan gaan wij strategisch stoppen.

Ik heb lekker gewerkt, blij dat ik niet in een slachthuis werd gevraagd.
Voelde mij hier als professional meer dan voldoende uitgedaagd.
Wáár wij in de vallei van de dood precies opereren met zijn twee?
Hij in F mineur, ik ergens rond de hoge C.

Ik doe nog vier coupletten en dan ga ik u verlaten.
Robbert gaat naar de film en Donald gaat de hond uitlaten.
Ik kan nog uren doorgaan, maar ben bijna uitgeschreven.
Uniqueness! Ik weet niet wat het is, maar het is wel het streven!

Kwetsbaar zijn op de werkvloer? Ik begin er ook niet aan.
Bang dat dat tot bloopers leidt, ik vind het niks gedaan.
Daarom heb ik gezorgd dat alles vandaag heel strak rijmde.
Want als het één keer niet rijmt, vragen ze je nooit meer terug!

Haast tijd voor de borrel, ik heb als een kikker staan kwaken.
Ik ga op zoek naar een onbekende om een praatje mee te maken.
Ik wil niet bot zijn, maar ... een kikker eten? Echt no way.
En we zaten hier gezellig en we zaten hier oké!

